

LBRIS

We know
books

AMY TINTERA

**ADEVĂRUL
NU
CONTEAZĂ**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

CAPITOLUL I

LUCY

Un podcaster a decis să-mi distrugă viața, așa că cumpăr un pui.

Fac planuri legate de acest pui în timp ce stau în biroul meu de la Walter J. Brown Investment Services, așteptând să fiu concediată. Am încetat să mă mai prefac că lucrez acum două ore. În acest moment mă zgâiesc la rețete pe telefon, visând să bag lămâi în fundul unui pui.

E un „pui de scuze”, pentru prietenul meu.

Este precum puiul acela de logodnă. Cel pe care îl gătesc femeile pentru a-și convinge iubiții să le ceară în căsătorie? Doar că acesta este un pui din categoria „îmi pare rău că nu ți-am spus că sunt principalul suspect în cazul uciderii prietenei mele”.

Pe scurt, pui de scuze.

— Lucy?

Îmi ridic privirea de pe telefon și îl văd pe șeful meu stând în ușa biroului său. Își aranjează cravata și își drege glasul.

— Poți să vii la mine un minut? întreabă el.

În sfârșit. E clar că au decis să mă concedieze în această dimineață. Pereții de sticlă ai birourilor sunt o alegere ciudată întotdeauna, dar mai ales atunci când ai o întâlnire cu alți trei manageri și niciunul dintre ei nu se

poate abține să se uite la asistenta ta, despre care e clar că discută, pe toată durata conversației.

— Sigur, spun și, vârându-mi telefonul în buzunar, îl urmez în biroul imaculat.

Mă frapează cât de impecabil este, chiar și după aproape un an de lucru pentru el. Nu vezi nimic pe pereții bej. Nicio cutie îngrămădită într-un colț. Biroul este complet gol, cu excepția monitorului și a tastaturii. În fiecare seară, când Jerry Howell iese din birou, nu lasă absolut nicio dovadă că a fost vreodată acolo. Probabil că și-a ratat vocația de criminal în serie.

Bineînțeles, are doar în jur de patruzeci și cinci de ani. Timp berechet ca să se apuce de un nou hobby.

Mă așez pe scaunul aflat de cealaltă parte a biroului său și încerc să așez o expresie plăcută. Una care să nu trădeze faptul că mă gândeam cu calm la eventualitatea ca el să fie un ucigaș.

(Un efect secundar al faptului de a fi acuzat de crimă este că petreci mult timp gândindu-te la ea. Te obișnuiești cu asta.)

Jerry ridică mâna, își atinge părul, apoi își încruciează rapid palmele deasupra biroului. Face asta foarte des. Cred că obișnuia să se joace cu părul, dar acum chește și este tuns aproape zero.

— Îmi pare rău, Lucy, dar trebuie să renunțăm la serviciile tale, spune el, spre surprinderea nimănui.

Dau din cap.

— Din păcate, ne reducem personalul.

Se uită la un punct aflat chiar în spatele umărului meu, în loc să se uite la fața mea.

— Secretarele o să aibă sarcini dublate. Chelsea o să ne ajute și pe mine, și pe Raymond. Îmi pare rău.

Chelsea chiar a tras lozul necâștigător aici. Are de muncit dublu, totul din cauza unui podcast despre crime adevărate.

— Am înțeles.

Mă ridic în picioare. Jerry pare ușurat că n-am de gând să fac o scenă.

Prin peretele de sticlă nepotrivit al biroului, văd un agent de pază care se află deja în fața biroului meu. Este procedura standard atunci când cineva este concediat, dar nu pot să nu observ că toate cele trei asistente care stau în compartimentul meu au dat bir cu fugiții.

Cred că nu primim băuturi de genul „ne pare rău că ai fost concediată pentru că ești suspectată de crimă”.

Biroul meu nu este la fel de curat ca cel al lui Jerry și am nevoie de un minut ca să-mi strâng cana, sticla de apă, poșeta și cele câteva tuburi de balsam de buze. Agentul de pază îmi dă târcoale tot timpul.

Mă conduce prin biroul acum tăcut până la lift, în timp ce toată lumea fie se uită, fie se preface că nu observă. Chelsea pare supărată.

Mă urc în lift. Ușa alunecă și se închide.

Agentul de pază se apleacă mai aproape de mine cu un zâmbet. Unul dintre dinții din față i se suprapune peste celălalt.

— Deci, ai făcut-o? Ai omorât-o?

Oftez și spun:

— Nu știu.

— Pe bune? Țsta-i adevărul?

Ușa liftului se deschide din nou cu un *ding*. Ies și mă uit la el peste umăr.

— Adevărul nu contează.

CAPITOLUL 2

LUCY

Probabil că e nedrept să spun că un podcast mi-a distrus viața.

Practic, viața mi-a fost distrusă în noaptea în care Savvy a fost ucisă.

Și apoi a fost distrusă din nou, a doua zi, când am decis să fac o plimbare dimineța devreme, cu sângele ei uscându-mi-se pe rochie.

Și pentru a treia oară, când toată lumea din orașul natal a decis că eu am fost cea care a ucis-o.

Dar faptul că un podcaster a readus cazul în atenția publicului, cinci ani mai târziu, nu-mi îmbunătățește prea mult viața.

Gătesc puiul de scuze pentru că foștii mei colegi de muncă nu sunt singurii care ascultă cel mai nou sezon al podcastului lui Ben Owens despre crime adevărate. Iubitul meu, Nathan, s-a purtat ciudat aseară, când a venit acasă de la serviciu. A întârziat, mirosea a bere și nu s-a uitat la mine. Evident, cineva l-a pus la curent.

Să fiu sinceră, n-am avut niciodată intenția să-i spun. În afară de propria persoană, pe Nathan nu-l interesează mai nimic. Nu m-am gândit c-o să vină vorba de asta.

Am cunoscut o mulțime de bărbați egocentrici, dar Nathan îi întrece pe toți. Este ceea ce îmi place la el.

Nici măcar nu-mi amintesc când mi-a pus ultima dată o întrebare personală. Când i-am spus că am fost măritată timp de doi ani, la douăzeci și ceva de ani, a spus:

– Nicio problemă, vrei să mergem la un film?

Sunt sigură că m-a căutat pe Google la un moment dat, la începutul relației noastre, dar cazul nu a atras atenția presei la nivel național și n-am fost niciodată arestată pentru această infracțiune, așa că trebuie să cauți un pic ca să mă găsești. E un efort prea mare pentru Nathan.

Dar acum, mulțumită celui mai puțin favorit podcaster al meu, *crimă* este primul lucru care apare atunci când cauți pe Google „Lucy Chase”. Așa că prepar un pui de scuze și mă pregătesc să fiu părăsită. Imediat după ce am fost concediată.

Ca să fiu corectă față de Ben Căcănarul Owens, probabil că eu și Nathan n-am mai fi rezistat mai mult de o lună sau două, chiar și fără o crimă-surpriză în relația noastră. Ne întâlneam doar de trei luni când s-a oferit să mă lase să mă mut cu el. Îmi expirase contractul de închiriere, iar noi eram încă în faza de sex-tot-timpul a relației noastre, așa că a părut o propunere logică. Oricum eram acolo în fiecare seară.

Din păcate, această fază s-a încheiat cam la două săptămâni după ce m-am mutat. Sunt destul de sigură că Nathan și-a regretat decizia, dar este genul de om care evită conflictele cu orice preț. Așa că, de două luni, ducem o viață ciudată împreună, deși sunt destul de sigură că niciunul dintre noi nu este prea încântat de asta.

Fie ca asta să fie o lecție pentru toți bărbații care nu fac față unui conflict: ia-ți inima-n dinți și dă-i papucii gagicii tale, că altfel riști să trăiești cu o suspectă de crimă până la sfântu-așteaptă.

Ușa de la intrare se deschide, iar Brewster fuge să-l întâmpine pe Nathan, dând din coadă.

Aș minți dacă aș spune că făcuca galbenă și blănoasă de labrador a lui Brewster nu a contat în decizia mea de a continua să locuiesc cu acest om. O fi el un ins profund obișnuit, dar are gusturi grozave în materie de câini.

De asemenea, gusturi decente în materie de aparate. Unul de 85 de metri pătrați, recent renovat, cu un singur dormitor, cu mașină de spălat vase și mașină de spălat rufe și uscător încorporate, este mai mult decât mi-am putut permite vreodată în Los Angeles. Are podelele din parchet gri și blaturi de marmură albă strălucitoare care nu mai sunt atât de la modă, dar care indică în mod clar că plătești o chirie lunară care ar îngrozi oamenii din majoritatea celorlalte părți ale țării.

– Salut, băiete.

Nathan își mângâie îndelung câinele, încercând să evite să mă privească.

– Ceva miroase bine.

– Am făcut pui.

Se ridică în picioare, uitându-se în cele din urmă spre mine. Atenția lui se îndreaptă spre puiul care se răcește pe aragaz.

– Grozav.

Își slăbește cravata și o scoate, descheindu-și gulerul. Îmi plăcea să-l privesc făcând asta. Întotdeauna își întinde gâtul într-o parte în timp ce-și desface nasturele de sus, și e ceva foarte sexy în asta. De fiecare dată când venea acasă, mă opream din ceea ce făceam și săream să-l sărut. Îmi treceam mâinile prin părul lui negru, perfect pieptănat într-o parte pentru muncă, și îl ciufuleam puțin, pentru că mi se părea că arată mai bine așa.

Observă că mă holbez la el și brusc pare alarmat.

– Eu... ăă... merg să mă schimb.

Se duce repede în dormitor, ca și cum l-aș putea urmări pentru un sărut.

Scot o furculiță și un cuțit de tranșat carnea. Puiul mi se pare acum o idee proastă. Poate că nu-mi pasă suficient de mult ca să-mi cer scuze.

Pe de altă parte, va trebui să-mi găsesc un alt loc unde să stau dacă Nathan mă dă afară, iar proprietarii au tendința de a cere lucruri enervante, cum ar fi să dovedești că ai un venit.

Străpung puiul chiar în momentul în care Nathan revine în cameră. Înghite în sec, mărul lui Adam i se mișcă în sus și-n jos, iar eu îmi imaginez preț de o fracțiune de secundă că-i înfig furculița direct în gât. Are două vârfuri, așa că ar lăsa două găuri mici și sângerânde, ca o mușcătură de vampir.

Am cuțitul în cealaltă mână și mă uit la el în timp ce-mi țin strâns armele, așteptând. Vreau ca el s-o spună primul. El este cel care crede în mod clar că sunt o ucigașă; el trebuie să o spună primul. Sunt destul de sigură că astea sunt regulile.

Mă uit lung. El se uită lung.

În cele din urmă, spune:

– Cum a fost la muncă?

– M-au concediat.

Mă ocolește și deschide dulapul de lângă frigider.

– Nu-i nimic. Vrei niște vin? O să beau niște vin.

Aștept ca vorbele mele să-și facă efectul, dar el doar întinde mâna spre sticla de vin, nepăsător.

Înfig cuțitul în pui, chiar între piept și pulpă. Este posibil să fi aplicat un pic mai multă forță decât era necesar.

Nathan tresare. Zâmbesc.

În ritmul ăsta, o s-ajungă să se căsătorească cu o criminală.

Podcastul Ascultă minciuna cu Ben Owens

EPISODUL 1 – „CEA MAI DULCE FATĂ
PE CARE AI ÎNTÂLNIT-O VREODATĂ”

Maya Harper: A scăpat nepedepsită pentru crimă și toată lumea știe asta. Orice om din Plumpton știe că Lucy Chase mi-a ucis sora. Doar că nimeni nu poate dovedi asta.

Maya Harper avea optsprezece ani când sora ei mai mare, Savannah, a fost ucisă. O descrie pe Savannah ca fiind amuzantă și dulce, genul de femeie care putea să organizeze o petrecere în mai puțin de o oră și să facă să pară că a lucrat la ea toată luna.

Maya: Era tare drăguță și primitoare cu toată lumea. Și era cea mai bună soră. Când era la liceu, mă lăsa să ies uneori cu ea și cu prietenii ei. Și nici măcar nu eram apropiate ca vârstă. Era cu șase ani mai mare decât mine. Nu cunoșteam pe nimeni altcineva cu o soră mai mare care să lase un copil de zece ani să o însoțească la meciurile de fotbal.

Maya era bucuroasă să vorbească cu mine, dar nu credea c-o să găsesc ceva nou.

Maya: Știi că familia mea a angajat trei detectivi particulari diferiți, nu? Părinții mei nu au renunțat. Nu știu dacă a mai rămas ceva de găsit.

Ben: Sunt conștient, da.

Maya: Cred că n-ar strica, totuși. Adică, au trecut cinci ani și parcă nimănui nu-i mai pasă că Savvy e moartă. Toți au renunțat.

O scurtă remarcă aici – veți auzi adesea oameni care au cunoscut-o pe Savannah spunându-i „Savvy”. Așa o numeau majoritatea oamenilor.

Ben: Deci n-ai mai auzit nimic de la poliție, de la procuror sau de la altcineva?

Maya: Nu, de ani întregi. Cu toții știau că Lucy a făcut-o, doar că nu puteau să o dovedească, cred.

Ben: Nu au mai existat alți suspecti?

Maya: Nu. Adică, Lucy era acoperită de sângele lui Savvy când au găsit-o. Avea pielea lui Savvy sub unghii, au găsit zgârieturi pe brațul lui Savvy și vânătăi în forma degetelor lui Lucy. Oamenii le-au văzut bătându-se la nuntă. Lucy a ucis-o. Mi-a ucis sora și a scăpat nepedepsită pentru că cei de la poliție au spus că nu au destule dovezi ca s-o aresteze.

Ben: Ai vorbit recent cu Lucy?

Maya: Nu, nu de când a plecat din Plumpton. Nu s-a mai întors niciodată, chiar dacă părinții ei încă locuiesc aici.

Ben: Din câte știi, ea susține în continuare că nu-și amintește nimic din noaptea în care a murit Savannah?

Maya: Da, asta a fost povestea ei.

Ben: O crezi?

Maya: Bineînțeles că n-o cred. Nimeni n-o crede.

Este adevărat că nimeni nu o crede pe Lucy Chase? Ascunde ea ceva, sau oamenii din Plumpton au acuzat o femeie nevinovată de crimă timp de cinci ani?

Asta încercăm să aflăm.

Sunt Ben Owens și acesta este podcastul *Ascultă minciuna*, unde descoperim toate minciunile pe care le spun oamenii și găsim adevărul.

1 În engleză, *savvy* poate să însemne inteligent, deștept, cu experiență de viață (n. tr.).

CAPITOLUL 3

LUCY

După cum se pare, Nathan nu are curaj.

Am mâncat pui. Am băut vin. M-am jucat cu uri-așul cuțit de tranșat doar ca să-l văd cum transpiră. A trăncănit despre muncă.

Nu m-a întrebat dacă sunt o ucigașă.

În acest moment, sunt curioasă cât timp mai poate dura chestia asta. E clar că vrea să ne despărțim de ceva vreme, iar acum se teme că o să-i vin de hac. Sigur o să-și găsească curând curajul și chiar o să spună cuvintele „Te rog să te muți din apartamentul meu și să nu mă mai contactezi niciodată”, nu-i așa?

Partea bună este că am mai mult timp ca să-mi caut un loc nou în timp ce aștept inevitabilul. Chiar în dimineața asta am găsit o locuință cu un dormitor foarte promițătoare, fără cerințe de venit. În poze arată ca o groapă de gunoi, iar proprietarul a cerut să vadă o poză cu picioarele mele când i-am trimis un e-mail, dar ce poți să zici? E ieftină.

Uneori mă gândesc la faptul că versiunea mea de douăzeci și doi de ani ar fi absolut îngrozită de mine, cea de aproape treizeci de ani. Acea tânără proaspăt căsătorită, strălucitoare și îngâmfată, cu o casă cu patru dormitoare, era atât de sigură că a înțeles care-i treaba cu viața asta și că totul merge așa cum vrea ea.

Ghici ce, idioato?

De asemenea, am depus, fără tragere de inimă, CV-uri la câteva noi locuri de muncă în weekend și deja am primit un refuz de la unul dintre ele. I-am omorât, ce să mai vorbim (joc de cuvinte intenționat).

Dar, dacă e să fiu sinceră, nu-mi doresc o slujbă nouă. Am publicat trei romane de dragoste sub pseudonim, iar din al treilea chiar s-au vândut câteva exemplare. Este o întorsătură neașteptată a evenimentelor, având în vedere cât de puțini mi-au cumpărat primele două cărți, dar înseamnă că a trebuit să lucrez în draci la următoarea carte, ca să nu-mi ies din ritm.

Și poate că, cu puțin noroc, vor începe să vândă destule exemplare, astfel încât să nu mai fiu nevoită să-mi fac griji că-i musai să-mi găsesc un nou job energic și plictisitor.

Bineînțeles, acum trebuie să-mi fac griji că un podcaster o să arunce o lumină strălucitoare asupra trecutului meu și că unii ar putea să afle că noul lor roman de dragoste a fost scris de o persoană suspectată de crimă. Nimeni, cu excepția agentului, editorului și bunicii, nu știe că scriu romane de dragoste, dar sunt un subiect preferat al detectivilor amatori de pe internet.

Gândul mă bântuie tot weekendul. Luni dimineață, alerg kilometri în plus pe banda de alergare din sala de sport a complexului în care locuiește Nathan, apoi mă îndrept spre magazinul alimentar, pentru că trebuie să-mi mărturisesc simțămintele ciocolatei. Și e nevoie de multă ciocolată.

În L.A., magazinele alimentare nu sunt niciodată goale, nici măcar în zilele lucrătoare, pentru că aici nimeni nu are o slujbă adevărată. Mă strecur pe lângă o femeie de la intrare care vorbește la telefon și poartă colanți care probabil că au costat mai mult decât întreaga mea ținută. Totuși, îi fac poponețul să arate grozav.